

ПРѢДГОВОРЪ.

Още една само година и българина ще празнува 25 годишнината отъ славното прѣминуване Дунава подъ прѣдводителството на Хр. Ботевъ. Кой не е чувалъ за Ботева? Кой не осѣща осллада въ душата си, като чуе само неговото име? Кому не сж извѣстни неговитѣ подвизи? Кой не би падналъ на колени прѣдъ оная омайна пераида въ Вратца и съ очи къмъ небето да се помоли за спасение на душа му? — Всѣки потомецъ на Крума и Симеона, всѣки въ жилитѣ на когото тече българска кръвъ, Ботевъ бѣше човѣкъ рѣдко погрѣшимъ, човѣкъ съ воля, съ характеръ. Мнозина го обичатъ, но малцина сж ония, или твърдѣ малцина, които биха пожелали да умратъ на планината.

Отъ ония врѣмена, може да се каже не сж останали достатъчно възпомѣнания, които да могатъ да очартаятъ съ ясни краски срѣдата въ която е дѣйствувалъ Ботевъ. Тоя ми скромень трудъ, когото поднасамъ на любезний си читателъ, има за цѣль да прѣдстави ясно развитието на народното съзнание у българина прѣзъ ония врѣмена, патриотическото му възпитание, дѣятелността на по-събуденитѣ личности, значението на комитетитѣ и пр., при дѣлото на освобождението. Всичко това сж факти изъ дѣйствителността, черпани отъ наблюдение при участие.

До колко съмъ можалъ да постигна цѣльта, остава да се произнесе безпристрастния критикъ.

гр. Сливенъ, 17 Май 1900 год.